

lõli mets täieste haljendama. Kui päike tõusis, siis oli lõil roheline.

Käsi-täes lõndis pruut-paar värsele, tõlkuwa leht-latuse all, kus pääwa-liirud ja põesa-warjud lord hiilgawalt, lord tumedat rohelist sünnitastwad. Meiu-puhtus ja karastaw lõhn oli noore, õrna lehestiku sees. Selge ja hiilgaw keeruline i gi woolas läbi rohelse aasu, läbi roheliste kõrkjate ja üle kirju kiwistiku. „Külluses ja itta ja igawest saab see nenda olema ja jääma!“ hõiskas lõil loodus. Ja kõgu hüüdis ja lõale laulis. See oli kenna kewade walitus. Ainult paju-del olivad karused kindad üle õite; need olivad nii kartlikud, et pealtwaatajale igawus peale tuli.

Ja nenda jõudsiwad ja kadusiwad pääwad ja näbalid. Palamus woolas maha; palawad õhu-laened käisiwad läbi wilja, mis rohkem kolletas ja kolletas. Põhja-maa lootu-lilled, walged kupud mets-järwe peal, lautasiwad oma laiad lehed üle wee. Kalad oisifiwad nende all warju. Ja walfes metsa-serwas, kus päike talupoja seina peal kõrwetas ja roosi paesuwat punga läbi ja läbi soojendas, kus marjapuu lihawatest, must-punasetest, pea pääwa-palawatest marjadest nõretes, seal istus sumi oma kenna kaasaga, keda kui last ja kui pruuti näinud oleme. Ja tema waatas ülespoole, tõusewate musta pilwete peale, mis nagu

laened, nagu mäed, sini-mustad ja paksud, kõrgemale ja kõrgemale wenisiwad, ühest küljest üles ajasiwad, nagu kiwistanud pööratud meri, rohkem ja rohkem metsa poole wenisiwad, kus lõil, nagu kala-wäest kinni peetud, waitinud oli. Wiimane õhu-lehwitus walis, iga lind oli tase. Lõle-näoline ootus walities üle looduse. Aga teede ja radade peal rattasiwad sõitjad ja käijad, et warju alla jõuatsiwad.

Järsku leikas walgus läbi pimeduse, nagu kais päikese-liir läbi musta pilwe, hiilgates, kõrwetates, ja siis tuli pimeduse wari raskuma määrina järel. West lallas woolates alla, jõudis õõ ja tuli hiilgus, walitses waitus ja karkas lõue kõrge, wali heal. Noor tõmma-suline roog soos liikus piltas laenes; metsa oljad peitsiwad ennast wete-udu taha, pimedus tuli ja walgus tuli, rahu ja määrin.

Rohi ja wili olivad maha rõhutud, nagu mee-woolude wägedest, nagu ei piaks ial enam tõusma. Aga wihma-tilgad jäiwad arwemaas, päike paistis ja kõrrede ja lehtede peal särasiwad mee-tilgad, nagu perled; linnu-healed ärtasiwad oljade peal, kalad kargasiwad üle wee-pinna, seasid surusiwad ja eemal, kiwi peal soolases meres, istus sumi ise. See wägew mees, lünnapaste liifmetega, märja juulsetega, — nooruses istus tema